

Dievišķības spēks tiek pasludināts Dieva tempļos

Elders Oktaviano Tenorio
no Septiņdesmitajiem

Dievišķības spēks tiek pasludināts visiem cilvēkiem, kas . . . stājas svētās derībās ar mūsu Debesu Tēvu.

Mani dārgie brāļi un māsas, viena no lietām, par kurām esmu visvairāk pateicīgs savam Debesu Tēvam, ir man dotā iespēja 15 gadus kalpot Mehiko Templī par pierakstītāju. Šajā svētajā vietā tāpat kā visos tempļos ar priesterības spēku tiek veikti priekšraksti par dzīviem un mirušajiem. 1832. gadā pravietis Džozefs Smits saņēma atklāsmi par priesterību:

„Un šī lielākā priesterība vada evaņģēliju un tur valstības noslēpumu atslēgu, patiesi Dieva atziņas atslēgu.

Tādēļ tās priekšrakstos tiek pasludināts dievišķības spēks” (M&D 84:19–20).

Templī es esmu piedzīvojis brīnišķīgus notikumus, kas to apliecina.

1993. gadā pēc tam, kad biju beidzis kalpot par Meksikas Tuktla Gutjeres misijas prezidentu, mēs kopā ar ģimeni devāmies apciemot manus vecākus, kas dzīvoja Meksikas ziemeļos. Ceļojuma laikā mēs runājām par prieku kalpot Tam Kungam un to, ka varam redzēt pārvēršamies cilvēkus, kas pieņēma evaņģēliju to trīs gadu laikā, kamēr mēs bijām misijā. Mēs dalījāmies atmiņās par tiem cilvēkiem, kas bija kristījušies, konfirmēti un saņēmuši priesterību, kā arī par tiem mums zināmiem, kas bija iegājuši templī un saistījušies ar ģimenēm uz mūžību.

Mans jaunākais dēls uzdeva man jautājumu, kas lika man padomāt: „Tēti, vai tu esi saistīts ar saviem vecākiem?” Es viņam pateicu, ka tādēļ, ka mans tēvs daudzus gadus ir bijis mazaktīvs, viņš un mana māte nav saistījušies templī. Lai palīdzētu viņam kļūt aktīvam Baznīcas loceklis, es izstrādāju plānu. Tā īstenošanā tika iesaistīti arī mani bērni, un es viņiem paskaidroju, kā mēs to īstenošim: katru svētdienu mans tētis agri cēlās augšā, lai aizvestu manu mammu un māsas uz Baznīcu, tad viņš atgriezās mājās, pagaidīja, kamēr visas stundas beidzas, un devās atpakaļ, lai atvestu viņas atkal mājās. Tā nu es uzdevu saviem bērniem doties pie viņa un teikt: „Vectēv, vai tu neizdarītu mums pakalpojumu?” Es zināju, ka viņa atbilde būs: „Ko vien jūs, bērni, vēlaties!” Tad viņi pajautās, lai viņš kopā ar viņiem dotos uz Baznīcu un tur paliktu, lai noklausītos viņu liecības. Tā bija mēneša pirmā svētdiena. Tāpat es zināju, ka mans tēvs izdomās jebkādas ieganstus, lai neietu uz Baznīcu, tādēļ plānoju ieiet istabā, lai palīdzētu saviem bērniem viņu pārliecināt.

Drīz pienāca plāna īstenošanas laiks. Mana meita Sjūzena vērsās pie mana tēva un teica par savu lūgumu. Diezgan pārliecināti mans tētis apliecināja, ka viņš darītu jebko viņu labā. Tad sekoja uzaicinājums doties uz Baznīcu un tieši tā, kā mēs bijām paredzējuši, viņš atrunājās: “Es nevaru, es pat neesmu bijis dušā!” Tad mana sieva un es, kas slēpāmies aiz durvīm, iesaucāmies: “Mēs tevi pagaidīsim!”

Kad sapratām, ka viņš nav pieņēmis lēmumu, mēs ar sievu iegājām istabā un kopā ar mūsu bērniem sākām uzstāt: „Duša! Duša!” Un tad notika tas, ko mēs paredzējām. Mans tēvs nāca kopā ar mums, palika uz dievkalpojumu un sanāksmēm, noklausījās mūsu bērnu liecības, viņa sirds tika mīkstināta, un kopš tās svētdienas viņš nekad nekavēja Baznīcu. Mēnesi vēlāk, 78 gadu vecumā, viņš un mana mamma tika saistīti templī, un mēs, viņu bērni, tikām saistīti kopā ar viņiem.

Es zinu, ka, pateicoties dievišķības spēkam, kas tiek pasludināts tempļa priekšrakstos, es tagad varu atkal būt kopā ar saviem vecākiem uz visu mūžību, pat pēc nāves.

Daudzreiz mēs nesaprotam tempļu priekšrakstu nozīmi visā to pilnībā, kamēr mēs nesastopamies ar ciešanām vai mīļu cilvēku zaudēšanu, kas būtu ārkārtīgi bēdīgi bez zināšanām par glābšanas ieceri.

Kad mēs ar sievu bijām precējušies pusotru gadu, viņa gatavojās dzemdēt mūsu pirmo bērniņu. Mēs nolēmām, ka dzemdības notiks Čevavas apmetnē, Meksikas ziemeļos, kur ir dzimusi viņa pati. Tajā laikā es strādāju Mehiko, un mēs nolēmām, ka viņa dosies uz Čevavas apmetni mēnesi pirms noteiktā dzemdību laika. Es plānoju viņai pievienoties vēlāk.

Pienāca dzemdību laiks. Kad saņēmu zvanu no sava sievas tēva, biju darbā. Ziņas bija labas: „Oktaviano, tava sieva ir dzemdējusi, un tev tagad ir maza, skaista meitiņa.” Savā laimē es to paziņoju saviem draugiem un darba partneriem, kura pieprasīja no manis šokolādi, lai atzīmētu manas mazās meitiņas piedzimšanu.

Nākamajā dienā es sāku izdāļāt šokolādi pa visiem mūsu biroja ēkas četriem stāviem. Kad sasniedzu otro stāvu, saņēmu vēl vienu zvanu no sava sievas tēva. Šoreiz ziņas bija pavisam savādākas: „Oktaviano, tava sieva jūtas labi, bet tava meitiņa ir mirusi. Bēres būs šodien, un tev nav laika atbraukt uz tām. Ko tu darīsi?” Es lūdzu, lai man ļauj runāt ar manu sievu Rosu, un tad pajautāju viņai, kā viņa jūtas. Viņa atbildēja, ka jūtas labi, ja vien es pats tā jūtos. Tad mēs runājām par glābšanas ieceri, atceroties šo Rakstu pantu:

„Un es arī redzēju, ka visi bērni, kuri mirst pirms viņi sasniedz atbildības vecumu, tiek izglābti celestiālajā valstībā” (M&D 137:10).

Es viņai jautāju: „Vai tu tam ticī?” Un viņa teica: „Jā, es ticu!” Tad es atbildēju: „Tad mums jābūt laimīgiem. Es tevi mīlu. Un, ja vien tu piekrīti, tuvāko divu nedēļu laikā es paņemšu atvaļinājumu, lai pavadītu kādu brīdi kopā ar tevi, un tad mēs abi atgriezīsimies Mehiko.” Mēs zinājām, ka kādu dienu mēs atkal būsīm kopā ar mūsu meitu, jo mēs bijām saistīti templī ar priesterības spēku. Mēs pabeidzām telefona sarunu, un es turpināju izdalīt šokolādi sava biroja ēkā.

Viens no maniem darba biedriem, redzot mani to darām, bija pārsteigts un jautāja, kā es to varu pēc tik šausmīgu ziņu saņemšanas. Es atbildēju: „Ja tev būtu trīs stundas laika, es tev varētu paskaidrot, kāpēc es nejūtos pārāk bēdīgs, un par manām zināšanām par to, kas notiek pēc nāves.” Tajā brīdī viņam nebija trīs stundas laika, bet bija vēlāk. Mēs runājām četras stundas. Viņš pieņēma evaņģēliju un kopā ar savu mammu un brāli pēc pārrunu iziešanas tika kristīts Baznīcā.

Es zinu, ka, pateicoties dievišķības spēkam, kas tiek pasludināts tempļa priekšrakstos, es varēšu iepazīt savu meitu. Es viņu apskaušu, un mēs būsime kopā ar viņu uz mūžību, tieši tāpat, kā mēs tagad esame kopā ar mūsu trīs izdzīvojušajiem bērniem.

Es līksmoju par Maleahija vārdiem:

„Redzi, Es sūtīšu pie jums pravieti Ēliju, iekams nāks TĀ KUNGA lielā un šausmu pilnā diena.

Viņam būs jāpiegriež tēvu sirdis bērniem un bērnu sirdis saviem tēviem, lai Man nebūtu jānāk un nebūtu jāapkrauj visa zeme ar Savu lāstu smagumu!” (Maleahija 3:23–24).

Pateicoties priesterībai, mūžīgās ģimenes ir iespējamās. Tā ļauj man, dēlam, pievērst sirdi savam tēvam, kas nomira pagājušajā gadā, un gūt mieru savā cerībā caur Pestītāju, ka es viņu atkal redzēšu. Šī priesterība ļauj man kā tēvam pievērst savu sirdi mūsu diviem bērniem, kas nomira zīdaiņa vecumā, un gūt mieru savā cerībā caur Pestītāju, ka es viņus iepazīšu un ka tajā brīdī, kad es ieskatīšos viņu acīs un teikšu, ka viņus mīlu, viņi zinās, ka es esmu viņu miesīgais tēvs. Tā ir šī priesterība, kas ir ļāvusi man redzēt tempļa svētumā, kā dievišķības spēks tiek pasludināts visiem cilvēkiem, kas pēc ticības pārbaudīšanas Kristū, savu grēku nožēlošanas un dedzīgas laimes meklēšanas stājas svētās derībās ar mūsu Debesu Tēvu un saņem Viņa svētos priekšrakstus, kas to, kas saistīts virs zemes, saista arī debesīs.

Es mīlu tempļa darbu. Es zinu, ka Dievs ir dzīvs, ka Jēzus Kristus ir mans Pestītājs un ka prezidents Gordons B. Hinklijs ir patiess pravietis. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.